Què veus en mi?

Per DavidG el dv., 13/11/2020 - 06:26

Pregar és preguntar a Déu qui sóc jo. Ell em coneix millor que qualsevol amb qui hagi conviscut o compartit intimitat. Més enllà de tot el que jo pugui pensar de mi mateix, ell coneix certament la meva identitat més pregona. Per això, pregar és acollir, mica en mica, el ser que és conegut per Ell i encara no he descobert. Pregar és perfilar cada aspecte de la meva vida tal com esbrino que Ell els somnia. Es com en aquell joc en el que algú ha d'endevinar el que l'altre veu en una imatge a la que sols aquest hi té accés.

A la pregària escolto i contemplo el que Déu em revela de mi mateix. Ell ens ha fet, sap d'on venim i el que som cridats a ser. Sols acollint la seva Mirada i la seva Paraula, reconeixem el més autèntic de nosaltres, allò que mereix ser acollit perquè construeix Regne de Déu.

Un bonic exercici de pregària, doncs, és preguntar-li al Senyor:

Qui soc jo?, com em veus?, quin aspecte de la meva vida em vols revelar avui?

En descobrir amb goig com soc conegut, es restableix la meva identitat i, com el leprós de l'Evangeli, em prostro als seus peus donant glòria a Déu, per la salut restablerta. Una salut que és salvació per a tots, car, descobrint el rostre que Déu veu en mi, tendeixo cap a la millor versió de mi mateix, aquella que dona vida sense por a perdre's, talment es sap estimada pel Senyor.

Fer l'examen de consciència és, des d'aquest enfoc, meravellar-se quan la millor versió de mi es destil·la en aquell encontre, en aquella paraula, en aquell repte. Recullo les gotes d'aquesta destil·lació i com en un trencaclosques, peça a peça, se m'anirà revelant el paisatge vital que sóc cridat a habitar.

Et demano:

Fes-me reconèixer la teva pau enmig del meu quotidià. Mostra'm la paraula i el gest que més em revelen qui soc als teus ulls.